

„Dank je!” antwoordde Frank koel, maar toen Eugenie haar handje uitstreekte om ook een kopje tot zich te nemen, voorkwam hij haar en terwijl zij vol ingehouden plezier lachte, bediende hij haar zeer handig van room en suiker.

Toen Marie vertrokken was, zocht Emile zijn nicht Charlotte op; zij zat op de sofa naast Louise; hij trok een crapand naast haar, en nestelde er zich in.

„Hoe is 't cousientje,” begon hij en speelde met de punten van haar strikken, „een beetje bekomen van den schrik?”

„Och, ik zei 't daar juist aan Louise, wanneer ik weer eens een dinertje geef dan neem ik een knecht om te bedienen. Die meiden deugen er niet voor. Men heeft er verdriet en zorg van, en zelf ook de meeste moeite.”

„Maar je zult er dit arme schepsel toch niet meer hard om vallen? Zij is er genoeg door van streek!”

„Je schijnt haar goed bestudeerd te hebben,” antwoordde Charlotte op een toon die lief en schertsend moest heeten, maar het eigenlijk allesbehalve was, „dank je voor de belangstelling!”

„Dat is nog geen antwoord! Zeg dat je genade voor recht zal laten gaan.”

„Waarom?”

„Omdat jij zoo erg lief bent en zij zoo mooi is.”

„Dat is een goede reden voor jonge lui, maar niet voor ernstige huisvrouwen. Ik weet niet wat die meid mankeert; zij is vandaag heel anders dan gewoonlijk.”

„Misschien heb ik haar gehypnotiseerd.”

„Dat heb ik ook al gedacht, maar zulke grapjes duld ik niet in mijn huis. Als je het maar weet, Emile!”

Louise haalde de schouders op.

„Je herinnert je, Lotte, dat zij mij nooit heeft aangestaan. Ik vertrouw ze niet.”

„Vanwaar heb je ze?” vroeg Emile.

„Ik zal je naar mijn besteedster sturen,” zeide Charlotte, „dan kan je daar meidenpraatjes naar hartelust houden.”

Zij stond op inwendig heel, heel boos; zij was dien avond zoo zenuwachtig en toen de gasten vertrokken waren, had haar man een scène met haar; zij verweet hem allerlei dingen, zijn nonchalance, zijn onverschilligheid, de ruwheid, de onhandigheid der meiden en verzekerde dat zij niet licht meer een diner zou geven.

Zandberg liet haar praten, en zij ging schreiend naar bed en snikte nog langen tijd voort, waarom wist zij zelf het minste, misschien alleen omdat zij vond dat het haar zoo opluchtte.

„Bij de eerste onaangenaamheid of als ik iets van Emile merk, gaat Marie de deur uit,” verklaarde zij telkens. „Ik kan die Don Juan manieren van je neef niet uitstaan.”

Maar ook Marie lag nog laat in den nacht in bed te snikken of haar hartje breken moest.

„En ik moet ze bedienen, ik . . . en mijn plaats is toch tusschen hen, maar waar kan ik anders heen gaan? Waar?” *(Wordt vervolgd.)*